

17.27x12.25	1	עמוד 2	הארץ - כותרת	12/03/2019	67572703-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

אלי אליהו

ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו

אכזרית, למשל כמו איובל, שניסתה לדחוף את העם לקיים את פולחן הבעל (היום אפשר לקרוא את המלים "פולחן הב"על" בדרך אחרת. ודי לחכימא ברמיזא).

בכל אופן, כאלה היו פני הדברים במקרא בשלב הזה. ולכן אין מנוס כיום מלשאול את השאלה: האם הגיעה העת לכך גם בימינו? האם העם שוב חפץ להמליך על עצמו מלך? האם שוב מבקש העם מישהו שיהיה נישא מעל החוק? שיצבור הון ונכסים ויגור בפאר ובהדר, שיהיו לו שפחות ועבדים וליצני חצר? שאולי תהיה לו אשה אכזרית שמתעמרת במשרתיה? האם גם היום העם מוכן לשאת את כל זה ובלבד שתעמוד בראש שו איזו דמות בשר ודם שאפשר יהיה לסגוד לה? בקרוב נגלה.

ישבו באוהליהם כאחד העם. את השופטים הללו אפשר להקביל לראשי הממשלה ששירתו את עם ישראל, שרובם ככולם חיו בצנעה יחסית.

במקרא התקופה הזאת הסתיימה כאשר העם מאס בשופטים ודרש שימליכו עליו מלך. הם ביקשו מישהו שיהיה נישא ומורם מהם, מישהו שי"עמוד מעל החוק, שיוכל לעשות כראות עיניו ובלבד שינהיג אותם ויילחם את מלחמותיהם. "וּשְׁפָטְנוּ מִלְכְּנוּ וְיֵצֵא לְפָנֵינוּ וְנִלְחֵם אֶת מִלְחַמֹּתֵינוּ", הם תובעים.

הם לא שועים לאזהרות ולא לנבואות הועם והתוכחה. לא אכפת להם כלל אם המלך הזה יצבור הון ונכסים, אם יהיו לו שפחות וליצני חצר, או אם ביום מן הימים תהיה לו אשה

הציונית, ומשה רבנו הביט על הארץ ממרומי הר נבו אך לא זכה לבוא בשעריה.

את הנביאים החליפו הכו"בים. אלה שקיימו את החזון בפועל. במקרא היה זה יהושע בן נון ואילו בימינו היה זה דוד בן-גוריון. שניהם עשו זאת תוך הפגנת אכזריות רבה כלפי תושביה הילידים של הארץ ומ"תוך תחושת בעלות על האדמה מתוקף איזו הבטחה או מסורת. לאחר המנהיג הכובש הגי"

עה במקרא תקופת השופטים. השופטים היו קובעי הדעה וחורצי המשפט. אבל הם לא היו נישאים מעם ולא מורמים מחוק, הם לא צברו לעצמם הון או חיו בפאר ובהדר, לא החזיקו פילגשים, שפחות או עבדים, ולא אגרו סוסים וזהב. הם לא בנו לעצמם ארמון אלא

פליא להיווכח כמה קווי דמיון ישנם בין קורותיו של עם ישראל אחרי צא"תו ממצרים, כפי שהם מסופרים במקרא, לבין השתלשלות הע"ניינים שהובילה לתקומתו של העם במאה העשרים.

קווי הדמיון האלה בולטים בעיקר כשבוחנים את עניין ההנהגה. ראשית עולים על הדעת קווי הדמיון בין משה רבנו לבנימין זאב הרצל. הנביא והחווה. לא מדובר רק על הזקן הארוך המתבדר ברוח (במקרה של הרצל הוא היה אמיתי, ואילו במקרה של משה – על פי רוח הדמיון החופשית). מדובר בעיקר על כך ששניהם היו ההוגים מאחורי הרעיון של תקומת העם, ושניהם לא ראו את חזונם מתגשם. הרצל מת בטרם כינונה של המדינה